

De Tao van Saamhorigheid

In de oude wereld geloofden mensen
dat zij los van elkaar bestonden.

Dus bouwden zij:
muren,
groepen,
identiteiten
en grenzen
om zichzelf te beschermen.

Maar hoe meer zij zich afscheidden,
hoe eenzamer zij zich voelden.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

“Waarom verlangen mensen zo naar verbondenheid
maar raken zij elkaar toch steeds kwijt?”

De meester nam hem mee
naar een bos.

Daar zag de leerling:
bomen van verschillende vormen,
groottes
en leeftijden.

Toch leefden zij samen
vanuit dezelfde aarde.

“Welke boom is het belangrijkste?” vroeg de meester.

De leerling keek om zich heen
maar vond geen antwoord.

De meester glimlachte zacht.

“Precies daarom blijft het bos in leven.”

Daarna liepen zij door een grote stad.

De leerling zag mensen:
discussiëren,
oordelen,
concurreren
en elkaar bestrijden

om verschillen.

Iedereen wilde gezien worden.
Bijna niemand wilde werkelijk verbinden.

"Waarom is de wereld zo verdeeld?" vroeg hij.

De meester keek naar een groep kinderen
die samen speelden
zonder zich af te vragen
wie belangrijker was.

"Omdat het ego voortdurend zegt:
'Ik eerst.'
Maar bewustzijn vraagt:
'Hoe leven we samen?'"

De leerling werd stil.

"En wat is ware saamhorigheid?"

De meester wees naar een vuur
waar mensen hout op legden.

"Wanneer iedereen alleen warmte probeert te nemen,
dooft het vuur langzaam."

Hij keek naar de vlammen
die groter werden door iedere bijdrage.

"Maar wanneer ieder mens iets brengt,
ontstaat vanzelf genoeg voor iedereen."

De wind bewoog zacht door de nacht.

Toen sprak de meester:

"Saamhorigheid ontstaat niet
wanneer mensen hetzelfde worden..."

Hij keek rustig naar het vuur tussen hen in.

"...maar wanneer zij begrijpen
dat niemand werkelijk bloeit
los van het geheel."

